

Moje rozhodnutie

Keby som bola veveričkou, celý deň by som si spokojne zbierala žalude, oriešky a iné maškrtky. Keby som zas bola ježkom, stačilo by mi postaviť sa pod strom a čakať, kým mi šťavnaté jablčko spadne na pichliače. Lenže ja som len človek. A to je naozaj vážna práca!

Ľudia sú zložitejší, majú tendenciu si život komplikovať. Ktovie, či zámerne, či len z rozmaru. Pochopiteľne teda, dieťa s vlohami pre maľovanie rodičia nikdy nedajú na výtvarníctvo – vraj sa neuživí. Ak má dieťa talent na matiku – určite ho dajú na lekárstvo! Veď čo je väčšou kvalitou lekára ako presné zrátanie každej kostičky v tele?

Keďže byť len človekom nestačí, dlho som premýšľala, akú prácu budem jedného dňa vykonávať. *Na čo mám vlohy a aké mám záujmy?* Podľa toho by som mala na plný úväzok snívať na ružovom obláčiku, alebo byť profesionálnou súťažiачou v hode tieňom. No poviem vám, rozhodla som sa prekročiť svoj tieň. Vystúpila som z fantázií a pozrela sa realite do očí. Pozrite sa na ňu so mnou. Právníkom byť nechcem, obhajovať cudziu pravdu nechcem. Na takéto povolanie potrebujete veľa študovať, čo by problém nebol. Ale moju pozornosť viac zamestnávajú knihy z kategórie *humor* a nie *ťažidlá na papieri*.

V galériách miesto krásnych obrazov visia kadejaké dvojfarebné kreácie, ktoré dôvtipne každý autor nazve *Metamorfózy*. Ja by som to skôr nazvala *Moje dieťa sa učí zaobchádzať s príborom. Toto je náš obrus*. V hudbe som to tiež skúšala, neúspešne.

Chrámovou hudbou v studenom chráme zaujmete veriacich, no po čase vás počúvajú už iba anjeli a sväti, pretože všetci poslucháči sa postupne menia na cencúle. Tie si po rozmrazení radšej hudbu vypočujú v teple domova. A to sami najlepšie viete, že moderná hudba je oproti klasickej tak trochu na smiech či skôr na plač.

Lekárinu som ani len nezvážila – je mi jasné, že by som nedokázala niekoho liečiť. Moje schopnosti sú obmedzené na pokyny „prines čaj“ a „podaj mi tabletku“. Ani lekárničkou by sa mi byť nechcelo, pretože ma kryptografia nikdy nelákala.

Priznám sa, na základnej škole som chcela byť stredoškolskou učiteľkou. Odkedy študujem na strednej škole viem, ako veľmi som sa mýlila. Mala som príliš veľké nádeje v tom, že na strednej škole nájdem inteligentne uvažujúce bytosti. Áno, pravda, našla som hrstku takýchto vyvinutých jedincov, no tí sa sústreďujú v zborovni školy, takže ja k nim cez prestávky nemôžem prísť len tak poklebetiť.

Skúšala som robiť hostesku a hneď som zistila, čo sa patrí a čo nie. Po prvom obsluhovaní s určitosťou môžem povedať, že káva patrí na stôl a nie na zákazníkovo košeli. A čašníkov prsty rozhodne nepatria do zákazníkovej polievky.

Keď som vyškrtla všetky tieto povolania, neostalo mi veľmi z čoho vyberať. Jazyky mám najradšej bravčové na chrenovej omáčke a diplomacia mojou silnou stránkou nie je. Iste, mohla by som ešte byť športovkyňou, ale to sa stane asi až vtedy, keď vyhlásia disciplínu dobiehanie na autobus ako vrcholový výkon.

Pozrime sa na moju problematiku z hľadiska koreňov: moja stará mama pracovala v banke, druhá na úrade. Starý otec mal živnosť a druhý pracoval v štátnej správe. Mój otec pracuje s počítačmi na úrade a moja mama je vyštudovaný ekonóm. Síce je učiteľkou, no učí ekonomické predmety. Mój brat študuje ekonómiu a informatiku – on to má vymyslené! Jeho odbor je hybridom práce mamy a otca. Podľa tejto schémy by mne ostala banka alebo živnosť.

No ja sa nedám, chcem si ísť po svojom! Chcem sa vymaniť spod rúška predsudkov a nepokračovať v rodinnej schéme. Chcem niečo úplne iné!

Budem účtovníčka!

Slávka Jalčová